

Любе дитя

КУПИТИ

У лісовій хижці з наглухо забитими вікнами живе Лена з двома дітьми. Їжа, туалет, навчання — усе точно за розкладом. Батько приносить харчі, захищає від небезпек, що чатують зовні, та пильнує, щоб у дітей завжди була дбайлива мати. Одного дня Лена втікає. Та жахи на цьому не закінчуються. Схоже, тюремник хоче повернути своє. Чи справді небезпека ще поруч — чи це лише примарний страх? І чи справді це та сама Лена, яка зникла безвісти чотирнадцять років тому? Поліція і рідні намагаються з'ясувати, що сталося. Зі шматочків реальності складається моторошна історія.

Роман екранізований як однойменний мінісеріал Netflix у 2023 році.

У перший день я втратила відчуття часу, гідність і кутній зуб. Натомість у мене тепер двоє дітей і кішка. Як їх звати, не пам'ятаю. Пригадую тільки ім'я кішки — Фройляйн Тінкі. Іще у мене є чоловік. Високий, із коротким темним волоссям і сірими очима. Я сиджу поряд із ним на старому протертому дивані і крадькома спостерігаю. Рани тягнуться вздовж моєї спини й пульсують під його рукою, кожна у власному ритмі. На лобі палає поріз. Час від часу в очах паморочиться або спалахують блискавки. Тоді стараюся просто дихати.

Важко сказати, чи справді зараз вечір, чи він просто так вирішив. Вікна наглухо забиті теплоізоляційними плитами. Він сам робить день і ніч. Як Бог. Кажу собі, найгірше вже позаду, та підозрюю, що незабаром ми підемо спати. Діти вже вдягли піжами. Хлопчику піжама замала, а дівчинці — завелика, рукави звисають аж до кінчиків пальців. Діти стоять навколішках перед пічкою за кілька кроків від дивана, підставивши долоні до залишків тепла: вогню вже немає, тільки чорна купа попелу, крізь яку яскраво просвічуються червоні жили жару. До загальної ненормальності додається веселий щебет дзвінких дитячих голосів. Не розумію ані слова. Чую голоси, немов крізь вату, а в голові сновигають думки про те, як я вб'ю їхнього тата.

Ніч аварії

Анна

Спочатку неважко. Я випрямляюся й видихаю. Сідаю у карету швидкої допомоги. Рушаємо. Кажу чоловікам в оранжевих куртках мамине ім'я і групу крові — «четверта негативна». Четверта група — найрідкісніша, для неї характерна відсутність антитіл до другої та третьої груп. А значить, мама може приймати кров усіх інших груп. Мені це відомо, бо ми говорили про кров на уроці. А ще так написано у товстенній книзі. Я все зробила правильно. Я так думаю. Аж раптом згадую про брата, й у мене починає тремтіти праве коліно. Йонатану страшно без мене, не сумніваюсь.

Зосередься, Анно. Ти вже доросла дівчинка.

Неправда, сьогодні я маленька і дурненька дівчинка. В машині холодно, багато світла і щось увесь час пікає. Я питаю, що це пікає.

— Серце твоєї мами, — відповідає один із чоловіків в оранжевих куртках.

Мамине серце. Але ж воно ж досі ніколи не пікало?

Зосередься, Анно.

Машину трохи хитає. Я стулюю очі. Мамине серце пікає.

Вона голосно зойкнула, щось бахнуло. Якщо мамине серце зараз перестане пікати, то крик і бах — це останні звуки, які я чула від неї. Вона навіть не сказала мені на добраніч.

Машину злегка підкидає. За мить вона зупиняється.

— Приїхали, — оголошує чоловік. Я розумію, що ми приїхали до лікарні.

Лікарня — це така будівля, де лікарі надають людям медичну допомогу, лікують хвороби й рани.

— Дівчинко, ходімо, — звертається до мене чоловік.

Я йду. Ноги рухаються машинально та так швидко, що я ледь встигаю рахувати кроки. З брязкотом чоловіки завозять каталку у великі скляні двері, над якими світиться напис «Відділення невідкладної медицини», і прямують далі довгим коридором. Немов за командою, то справа, то зліва виникають лікарі, медсестри, помічники. Лунають збуджені голоси.

— Далі тобі не можна, — каже опасистий чоловік у зеленій медичній сорочці, коли ми підходимо до наступних великих дверей у кінці довжелезного коридору, і легенько відсуває мене убік. — Зараз ми до тебе когось пришлемо. А поки зачекай он там, — вказівним пальцем він тицяє на ряд стільців попід стіною.

Я хочу щось відповісти, але слова застрягають у горлі, та й чоловік вже давно розвернувся і майже зник разом із іншими за дверима. Я лічу стільці біля стіни — сім. Опасистий чоловік у зеленій медичній сорочці не уточнив, на який стілець мені сідати. Не помітила, як взялася кусати ніготь на великому пальці. Зосередься, Анно. Ти вже доросла дівчинка.

Сиджу на стільці, підібгавши коліна, точнісінько посеред ряду, й оббираю з сукні хвою та кору, що на неї поначіплялися. Я таки добряче забруднилась. Знову згадую про Йонатана. Бідолаха! Залишився вдома і тепер прибирає. Уявляю, як плаче, бо не знає, як відмити плями на килимі у вітальні. В коморі точно є необхідні мийні засоби, але ж тато зачинив комору на два замки. Це запобіжний захід. У нас таких заходів багато, бо треба завжди бути обережними і передбачливими.

— Привіт! — лунає жіночий голос.

Я підхоплююся.

— Мене звати Рут, я — медсестра, — жінка бере мою руку і тисне на знак привітання. Я відповідаю, що мене звати Анна і що «Анна» це паліндром. Паліндром — це таке слово, яке читається зліва направо і справа наліво однаково. Як доказ, я по буквах називаю своє ім'я, від першої букви до останньої, а потім навпаки. — Зрозуміло, — усміхається медсестра Рут.

Вона старша за маму, вже трохи посивіла, а ще вона повненька. Поверх світло-жовтого медичного костюма на ній строката в'язана кофта, на вигляд досить тепла. На кофті висить значок із мордочкою панди і написом *Be happy*. Це напис англійською мовою, дослівно він означає «Будь щасливим». Кутики моїх губ смикаються у ледь помітній усмішці.

— Дитино, ти ж боса! — поглянувши на мої ноги, вигукує сестра Рут. Крізь дірку у колготках на лівій нозі визирає великий палець. Ворую ним. Мама вже раз штопала колготки на цьому місці. В один із тих днів, коли мала гарний настрій. Якщо довідається, що я знову порвала колготки, сердитиметься.

Сестра Рут дістає з кишені носовичок, бо думає, що я плачу через дірку на пальці або через маму. Я змовчую, що насправді це через люмінесцентні лампи на стелі, їхнє сліпуче світло ріже мені очі.

— Дякую, — відказую натовістю. Треба бути чемними. Треба завжди казати будь ласка і дякую. Ми з братом завжди дякуємо мамі, коли вона дає нам батончик, хоч ті батончики ми терпіти не можемо. Вони несмачні. Але їх треба їсти, бо в них вітаміни. Кальцій, калій, магній, вітаміни В. Вони корисні для обміну речовин і кровотворення. Щодня ми з'їдаємо по три батончики. За винятком днів, коли у нас закінчується провіант. Тоді ми сподіваємося, що скоро додому прийде тато й, скупившись дорогою, принесе батончики.

Я беру носовичок, витираю очі, сякаюся і повертаю його сестрі Рут. Не можна у себе залишати те, що тобі не належить. Інакше це крадіжка. Сестра Рут сміється і ховає хусточку у кишеню. Я запитую про маму. Сестра Рут каже, що вона в надійних руках. Я одразу метикую, що ніяка це не відповідь. Я ж не дурненька.

— А коли можна до неї? — знову питаю, але запитання зависає у повітрі.

Натовістю сестра Рут повідомляє, що хоче відвести мене у кімнату для відпочинку персоналу й пошукати там капці. Капці — це хатні взуття. Вдома ми з онатаном теж мусимо носити капці, бо підлога холодна, та ми часто забуваємо й ходимо в самих колготках. Колготки швидко брудняться на п'ятках. Тоді мама сердиться, бо ще довго чекати до дня прання, і тато

сердиться, бо мама погано помила підлогу. Чистота важлива, тому за нею завжди треба стежити.

КУПИТИ